

ΕΚΑΦΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ PIERRE BENARD

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΟΥ!...

Α σάς απασχολήσω πάλι σήμερα, κυρίες και δεσποινίδες μου, με την 'Υβόννη. Πρώ ήμερών είχε την ευεργετική της ή 'Ανέττα και τώρα ήρθε ή σείρα της... 'Ελα λοιπόν να σ' αντικριθώ σήμερα, κορίτσι μου 'Υβόννη:

Μου ήρθες σήμερα από το μακρινό καλυδοχόρι σου, στο σταθμό του Μονταρνάς... Τό κατάμαυρο άπ' τη μουτζούρα και τις λίγδες τράινο σε ξεράσε στην άπεραντή άποβάθρα, φουσκομάγουλη και μουσκεμια στον ιδρώτα, την ώρα που ό κατοκαιριάτικος ήλιος σκάει την πέτρα κι ό τριτίκιας σταματάει τον άτελειωτο άμάνε τον, ξεθεωμένος άπ' τη λαύρα...

Φορείς στο κεφάλια σου τό ιδιότροπο τό τόπου σου φακιόλι και κρατάς στά χέρια σου δύο μπόγους ή δύο βαλιτσούλες, χαργαρισμένες για καλά με τό χωριάτικο νοικοκυριό σου... Στην τσέπη σου κοιμάται μία έπιστολή έπιστομη συγχωριανού σου, που σε συσταίνει σε μία οικογένεια γνωστή του, έγκαταστημένη στο Παρίσι, για να σε τρατώση σε μία θεσι όποιαδήποτε...

Άχ, αυτά κάνει ή έρημη ή φτώχεια στο κατοικησιό σου, τό άγιο κα όρεινό, που λεινούν και τά σκυλιάρια άκόμα.

Η κίνησι του Παρισιού σε ζαλιζει τόρα και βαραινει πιο πολύ τό άδωο και ζαλισμένο, άπ' τό τράινο τά μουτζουρά και την κατραυλά, κεφαλάκι σου... Δεν τοιμάς άκόμα να βγής άπ' τό σταθμό στους δρόμους έξω, και ή άλαφιασμένη ματιά σου φέρνει έντονες βόλιες όλόγορά σου... Ζητάς από κάποιον να πιαστής, άν θαλασοστιγμένη... Σάν φύλλο που τό παραδέρνει έδώ κι εκεί ό λίβας...

— Ψτ!... Ψτ!... Ματμαξέλ!... Σε σάς μιλάω, καλέ... Μήπως είσατε άπ' τό Περοσγκιρέκ; 'Ε;... Είμαστε πατριώτες, ξερετε...

Ένας νεαρός, που στο κάτω-κάτω της γραφής δεν εινε κι άσχημος καθόλου, σου μίλησε με τό χαμόγελο στα χείλια, κάνοντας μια υπόκλησι μελιστάλαχη και κρατώντας τον παναμά του στα χέρια...

Τόν κωτάς με γουλιωμένα τά μικρά σου ματάκια και μουμουρίζεις, με τό μυαλό σου λιγάκι θολωμένο: Περοσγκιρέκ; Περοσγκιρέκ;... Ποι πέφτει άραγες έτσιτό τό Περοσγκιρέκ;... Δεν τώχω άκουστά ποτέ μου...

Μά αυτό τό πράγμα δεν έχει καμιά άπολύτως σημασία, 'Υβόννη, παιδί μου... Μπορεί κάλλιστα να βρισκεται κάποιον ένα χωριό που να τό λέν Περοσγκιρέκ και ν' απέχη άπ' τό χωριό σου 180 ώρες!... Σημασία έχει μονάχα τό γεγονός ότι ό φιλομειδέστατος εκείνος νεαρός εινε από τό Περοσγκιρέκ και ότι είσατε... πατριώτες!...

Κι έξακολουθεί ό κατοργαράκος να σου χαμογελά και προσφέρεται να σου κρατήση — τη μιά, τοιλάχιτον, ματμαξέλ — βαλιτσα... Τάχεις από ώρα χαμένα, φτωχή μου μικρούλα, και δέχσαι, ένθ από μέσα σου λές: Μά τί ευγενείς σου εινε, τέλος πάντων, όσοι ζούν στην πρωτεύουσα!... Τι χαρά!... Νάμα τόρα κι έγω πρωτευουσιάννα!... Παριζιάνα!...

Βγαίνετε στο δρόμο έξω, φυσάς και ξεφυσάς από τη τσέπη κι ή δίμα σου κόλλησε στον αδρανίσκο την κόκκινη γλωσσίσσα σου... 'Ηπιες από ώρες πριν τη μοτιίλια με τό νερό που πήρες από τό χωριό σου και την ξεχάσεσ στου βαγιονιού τά δίχτυα... Κι ό νεαρός σου συνόδός κάποι σου σφυρίζει στο ροδαλό αυτάκι...

Σου κάνει μια μικρή έρώτηση, γεμάτη πειρασμούς: — Τι λέτε, ματμαξέλ, για μια μοτιίλια κρασάκι παγομένο και για μια ντουζίνα στρεϊδία;

Και δέχσαι... Μά εινε να μη δεχτής, κορίτσι μου διασασμένο, μια τέτοια πρόταση ευγενική;... Σάς γάνω για λίγο άπ' τά μάτια μου, και τους δύο σας, να να... σάς ξαναβρίσκο πάλι τρατωμένους σε μια ύποπη ταβέρνα, να τά σιγολέτε με σαράπι, ζαρωμένοι σε μια άπόμηση γωνίατα...

Τού δείχνεις σε λίγο τη συστατική έπιστολή, μα κείνος χαμογελάστα σου την ξαναβάθει στο τσεπάκι... 'Αδειάζει στο ποτηρι σου λίγο κρασι άκόμη και τσαχινάκια ξεραονίζεις:

— 'Ες αθριον τά σπουδαία!... Καλέ τί λέτε; 'Αστειεύεστε;... Θά μπητε στες δουλειές τον ζυγο άμέσως, χωρίς να φέρετε μια γύρα στο Παρίσι;... Χωρίς να δήτε τον Πύργο του 'Αιφελ τουλάχιτον;... Μπά, σε καλό σας!... Ψτ! Ψτ! ταξί... ταξί... 'Ελα και σύ, γκαρσόν... Πληρώσον άπ' τό έκατοστάρικο. Τά ρέστα δικά σου.

— Μά ποτε κιόλα μπηκες στο ταξί, 'Υβόννη;

Σε ρωτά γεμάτος έκπληξι, και συ ξαναμάνει άπ' τό κρασι, χαχονίζεις και μου λές με ύφος άνηξερον παιδιού:

— Μά μήπως κατάλαβα κι έγω, μουσέ;

Κατάλαβα όμως έγω, 'Υβόννη μου φτωχή... Πολύ καπάτος φαί-

νεται ό συνόδός σου, που καλύτερα θα είχα να μην έπεφτες στα χέρια του... Τρέμω για λογαριασμό σου, κορίτσι μου άδωο, γιατί όλη τη μέρα φέρεται άνω-κάτω τ' αξιοθέατα του Παρισιού... 'Όλη τη μέρα ξεησε με την έκπληξι στα μάτια, με τά θαυμασιακά έμφωνήματα στο στόμα και με τον πυρετό στα κόκκινα μάγουλά σου...

Κι ήρθε τό βράδυ... Σουτε από νορίς πως θα σε πήγαινε ό έδιος στην οικογένεια εκείνη, μόλις βράδυνάσε καλά... Τά σκοτάδια πλάκωσαν και τά φανάρια άναψαν κι ή πείνα θερίζει τόρα την άδεια, άπ' τό πολύωρο σουτρούκεμμα, κοιλιά σας...

— Άς φάμε πρώτα λίγο, καλή μου 'Υβόννη, για να μην πάμε νηστικοί στο ξένο σπίτι, πρώτη φορά, και ντροπιστούμε, σου λέει εκείνος ό νεαρός.

Καλή μου 'Υβόννη!... Μμμμ!... Φτάσαμε και στίς οικειότητες, λοιπόν... Σία κι άράξαμε, άμωλή μου πεταλούδα!... Μπορείς τόρα να πής τό «'Οχι», τη στιγμή που τόσες ώρες, και τό στόμα σου που άνοιγε και τό κεφάλι σου που κοινιόταν, όλο τό «Ναι» φούφουζε;...

Μπήκατε — άλλοίμονο — σε μια ταβέρνα, που ύποπη από τη μεσημεριανή... Κι ή μια μοτιίλια κρασιού του πάγον γίνηκαν δύο, κι ή δύο γίνηκαν τέσσερες, κι ή τέσσερες όχτώ... Κι ή μια ντουζίνα στρεϊδία ζήτησε για παρέα άλλες πέντε-έξη-έφτά και μεζεδάκια της ώρας με μπόλικη μουστάρδα σάς άναψαν τη δίμα...

Σηκωθήκατε μεσάνυχτα περασμένα — φοδόνος να μην καπνίση — και βγήκατε τρεκλίζοντας στο δρόμο, άγκυλιασμένοι και με τά χέρια σας περασμένα στο λαιμό, σάν να χορευάτε τον χασιάκιου...

Η έπίσκεψη στην οικογένεια που σε συσταίνον άναβάλλεται για την αύριο... Στο Παρίσι δεν σηκώνουν τον κόσμο στο ποδάρι με παράκαιρες μεταμεσονύχτιες έπισκέψεις...

— Πάμε, 'Υβονίτσα μου, να κοιμηθούμε σάν φρόνιμα παιδάκια, στην καθαρία καμαρούλα μου; σου λέει ό νεαρός. 'Εσθ στον καναπέ, άν δεν θές να μ' άνησυχήσης, κι έγω στο κρεββάτιακι μου;... Βάζουμε τό ζηντήρι, σηκωνώμαστε νορίς και δηλο για τ' άρεντινά...

Καλή αρχή... Κακή, ψυχρή και μαύρη, δηλαδή, 'Υ β ο ν ν ί τ σ α μου!... Τό κρασι δουλέψε για καλά, κι όσο καταλάβαινες τί σουλεγε εκείνος και τί καμώματα τοίκανες έσύ, τόσοι Τροσκοι να μείνουν!... Πήγες... Και... και... κοιμηθήκατε φ ο ρ ο ν ι μ ο, πεταλούδα μου με τά καφαλισμένα σου πια φτερά, κι όταν ξυπνήσατε με τό καλό... άργά τό άπόγευμα της άλλης μέρας, πήγατε στον... κινηματογράφο!

'Α!... Η ζωή εινε μεγαλειώ! Κι ήταν πραγματικά μεγαλειώ, για κάνα-δύο βδομάδες, ως που μια νύχτα τό πιτζουδάκι σου, ό Ζάκ, άφού 'έγινες πια τύφλα στο μεθύσι, σε πήρε άγκαλι και ποδαρόδρομο, σε πήγε κάπου...

Ναι, κάπου... Σε κάποιο σπίτι ποίγει τά παντζούρια των παραθυριών πάντα κλειστά, και στην έξοπορα επάνω ένα λαμπιόνι ήλεκτρικό, κόκκινο άπ' τη ντροπή του... Η πόρτα άνοιξε με ύποπη προφυλάξι, ό Ζάκ σ' έσορωξε—όχι και τόσο τρυφερά— μέσα στο χώλλ. Και σύ, με τά μάτια σου κλειστά και με βαθύ καντάρια τό κεφάλι, δεν κατάλαβες τίποτα, τίποτα...

Ότε είδες τον Ζάκ, να κλείνη ένα μοχθηρό κι άπαισιο, φειδήσιο μάτι, δείχνοντάς σε σε κάποια παχειά, ψηλή, φριχτά βοιμένη μέγαλα, που τον άποδέχτηκε με τό χαμόγελο στα χείλη και με την άμαρτία στα στρίγγιλά της μάτια...

Ότε άκουσες τά τρισάβλια λόγια τους για σενα... Μ' άλλοίμονο, φτωχή 'Υβόννη!... Δεν είσαι πια έλεύθερη. Σκληλώθηκες πια. Σε πούλησαν, φτωχούλα μου, σάν κάποιον έμπορεύμα κι' όγ. άθροπος... Φτωχή 'Υβόννη!...

Όταν καμιά φορά ξυπνήσεις, θα δής τριγύρω σου τη γύμνια και την άθλιότητα, την κλεισοφρα και τον περιορισμό και θα κλάψης πικρά... Θά σου δώση ή μέγαλα, με τό μέλι στα χείλια και τό φαριμάκι στην καρδιά, τουαλετίτσες έξωμες, βεντάγιες, πομπιές και φλοραμύ, ψεύτικα διαμάντια και βραχιόλια με ντουμπλέδες. Θά σε στολίση. Θά σε νεκροστολίση πές καλύτερα. Θά νεκροστολίση την άγνότητά σου, φτωχό πλάσμα!

Και τόρα, τη στιγμή αυτή βούρκασαν τά μάτια μου, 'Υβόννη, άμοιο, άμωλο κορίτσι. Θυμάμαι πως σε βρήκα κάποτε στο άδλιο αυ' ό σπιτιού. Νάσαι!... Μποστά μου!... Ντυμένη με πράσινη τούλινη έξωμη ρομπίτσα, βαμμένη, χείλια και μάγουλα, με στρώμα από ρουφ και πούδρα επάνω τους χυμένη, κόβεις βολτίτσες ξέννοιαστες και κωτάς προκλητικά τους χίλιους-δύο χαζούς που σε τρώνε με τά μάτια.

Μά θάρθω μέρα φροιαστική — και δεν άργουν σε σας, κορίτσα μου φτωχά, να ρθουν αυτές ή μέρες με τη ζωή που κάνετε — μια μέρα καταραμένη, που θάχης γίνει σκάχτρο λιπόσαρκο και σάσιο, 'Υβόννη μου δυστυχισμένη... Και τότε... τότε... διαγμένη, περιφρο-

Τουαλετίτσες έξωμες, βεντάγιες, πομπιές και φλοραμύ...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ ΤΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΤΟΥ ANDRÉ CHARPENTIER

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ένας κρυφός πόλεμος. Οι αστυνομικοί και οι ρεπόρτερ των εφημερίδων αλληλοτρογγώνενοι. Μιά σκανδαλώδης επιγραφή στην αστυνομική διεύθυνση. Τα τετράποδα και οι... δημοσιογράφοι! Πώς εκδικήθηκαν οι ρεπόρτερ. Τα φανταστικά τρεματικά γεγονότα. Το Παρίσι ανάστατο. Η κηδεία του ποιητού Βερανζέρου και το κατόρθωμα του Μπράν.

ΕΤΑΕΥ των ρεπόρτερ των εφημερίδων όλου του κόσμου και των αστυνομικών, διεξάγεται, χρόνια και χρόνια τώρα, ένας κρυφός πόλεμος. Οι πρώτοι προσπαθούν ν' ανακαλύψουν μια ειδησι και να τη φέρουν στη δημοσιότητα. Οι δεύτεροι έχουν αντίθετως συμφέρον να κρύβουν τις ειδήσεις. Οι αστυνομικοί ορίζουν συνήθως στα διάφορα εγκληματικά γεγονότα τον πέλο της μυστικότητας, για να διευκολύνουν την ανάκριση στη δουλειά της. Οι ρεπόρτεροί αντίθετως, αγόρευται για πολυάριθμες αποκαλύψεις, που θα ανεβάσουν σημαντικά την κυκλοφορία του φύλλου των, προσπαθούν με κάθε τρόπο να τραβήξουν παντού, αγωνίζονται ν' αρπάξουν στα πεταχτά πληροφορίες και λεπτομέρειες, προσωριμένες να κάνουν κρότο στο κοινό.

Έτσι, κάτω από μια επιφάνεια γεμάτη τοιχομιμίες, υποκλίσεις και χαμόγελα, κρύβεται η μαίρη αλήθεια: "Οτι δεν ζωντανότα δηλαδή τα δύο κόμματα ανάμεταξού τους και τρώγονται και γκρινιάζουν παντού και πάντα, σαν τη νύφη με την πεθερά της!... Καί τώρα τελευταία βέβαια ημερομηνία λιγάκι τα ανήμερα αυτά θροιά: Οι αστυνομικοί!... Μά κάποτε ήσαν αλλοιούτικα τα πράγματα. Έπιπαινες, επί παραδείγματι, στους διαδρόμους του μεγάρου της 'Αστυνομικής Διευθύνσεως, στο Παρίσι;... Έ!... Η πρώτη επιγραφή που θάβλεπε στους τοίχους κολλημένη, ήταν η εξής:

*'Απαγορεύεται το πύειν και το καννίζειν...
'Απαγορεύεται η παραμονή εις τους διαδρόμους και η είσοδος εις τα γραφεία σκύλων, δημοσιογράφων και παντός είδους τετραπόδων!...*

Μά έννοια σας. Οι Παρισίνοι δημοσιογράφοι δεν έθύμωσαν. Ξέρανε τη δουλειά τους... Έχαν εκδικηθεί άλλοστε πολλές φορές, και σκληρά μάλιστα, τους αστυνομικούς και δεν θά τους έξεδικούντο τώρα που τους έκλειναν τις πόρτες κατόπιτρα και κρομούσαν εις βάρος τους προσβλητικές πινακίδες; Σνήληθαν λοιπόν οι αστυνομικοί ρεπόρτερ σ' ένα γραφείο, συσκέφθηκαν και πήραν άψεσθίσε την απόφασί τους: Μας άρνούνται, είπαν, το καθημερινό δελτίο των εγκληματικών συμβάντων;... Θα τά βγάλουμε και μες άπ' το μυαλό μας!...

Έτσι, κάθε πρωί, η εφημερίδες πληροφοροφούσαν με τίτλους χτυπητούς τον τρομαγμένο κόσμο για πράγματα τερατώδη: Μιά τριγυρί ξέφυγε από κάποιο έπιτοβόριο κι έκανε την άμαρτηρή έμπαρσίσι της: στο δάσος της Βουλώνης, ξεσχίζοντας δυό περιπατητές!... Κοπάδια πενιχρών λοντιών ξεσχίζησαν από τας ύπονομους και πλημμύρησαν τα σάτσια και τους δρόμους της συνοικίας Σαιν-Ζερμαίν!... Κάποιος τραπέζιτης και πωλήν ύπονογός, πρωθυπουργός, πρεσβευτής και γενικός διοικητής της 'Ινδοκίνας, έβιασε τά δυό λυκόσκυλά του και σάραξαν τόν έραστι της γυναικός του, στην πλατεία Βαντόμ!... Καί ούτω καθέξής... Άρχηγός όλης αυτής της τερατολογικής ειδησεογραφίας ήταν ο Λουί Τινέ, αστυνομικός ρεπόρτερ της περιφημής Παρισινής εφημερίδος «Φιγαρώ». 'Ολόκληρο τό Παρίσι τρομοκρατήθηκε κρολοεικώς άπ' τις ειδήσεις αυτές και τό δημοτικό συμβούλιο με τους 22 δημοάρχους των άλλων τόσων δημαρχείων της μεγαλουπόλεως αυτής, παρουσιάστηκε πολλές φορές στην Κυβέρνηση και ζήτησε την επέμβασί της... Μά η Κυβέρνηση σταύρωσε τά χέρια της... Δήλωσε πως η συνταγματικώς έλευθερία του τύπου είναι ίσρες γ' αυτήν και δεν μπορεί να επέμβη... Τό καλύτερο θά ήταν να συμφιλιωθούν τά δυό εμπόλεμα κόμματα!...

Κράτουμε μολταυτά τρεις μήνες τό πατριωτι αυτό. 'Ως που, άπρηδησμένοι οι αστυνομικοί άπ' τις μάταιες τρεχάλες των πίσω από γεγονότα φανταστικά κι άπίστορα, με σινιμένο τό κεφάλι άπ' τη γενική κατακραυγή, κατάθεσαν τά όπλα. νημένη, μολυσμένη άπ' τον βοδρκο ως τις ρίζες των μαλλιών σου, ή θά καταπιεί λυμμένα στο νερό θειαρόσφατα... ή θ' άγοράζεις και σό, με τη σειρά σου, κωνιογίνες κοκορόμυαλες 'Υδόνες από κωνιογίνους και τρισαχειούς Ζάκ!... 'Η ψηχή σου πέθανε — ψόφησε — όριστικά, 'Υδόννη... Ζωή σε λόγου της!... Τού κορμιού σου ο θάνατος δεν με μέλλει... 'Ισα-ίσα θά παρακαλώσα να σου έρχόταν γοργότερος από τον άλλον!... Ζωή σε λόγου σου, 'Υδόννη, φτωχή, άμυαλή 'Υδόννη, ζωή σε λόγου σου!...

Ό τότε άρχηγός του τμήματος 'Ασφαλείας κ. Κοσεφέρο, εκάλισε στο γραφείο του, ένα πρωί, όλους τους αστυνομικούς ρεπόρτερ των εφημερίδων, τους τράταρε τσιγαράκι και καφέ, τους κολλημεντάρισε επιδέξια, και τάπαν ένα χεράκι, κλείνοντας τους όρους και τις συμφωνίες της άναχωχής. 'Ελέτε τώρα και τό άποτέλεσμα της άναχωχής αυτής; 'Ιδού: 'Από κείνη την ήμέρα, πλάι στο πολυτελέστατο γραφείο του Διευθυντού της Παρισινής 'Αστυνομίας, ένα καμαρίνι ευρύχωρο και γεμάτο τηλεφώνια, είναι άποκλειστικά προσωριμένο για τους αστυνομικούς ρεπόρτερ των εφημερίδων...

Κάποτε πάλι ο Κάρολος Μπράν, ρεπόρτερ της Παρισινής εφημερίδος «Πρέ», περιβόητος στους δημοσιογραφικούς κύκλους για την παρομιώδη έτοιμότητα του τετραπέδατου μυαλού του, πήρε έντολή άπ' τον άρχιουντάκη του να παρακολουθήσει τη μεγαλοπρεπή κηδεία του δημοφιλέστατου ποιητού Βερανζέρου και να γράψη ένα λεπτομερέςτατο ρεπορτάζ... 'Όλο τό Παρίσι τίμησε τη μνήμη του νεκρού ποιητού. 'Ηταν μάλιστα τόση ή κοσμοπλημμύρα κατά την κηδεία, όστε μόλις μπήκε ή νεκροφόρος κι' οι έπίσημοι στο νεκροταφείο του «Πέρ Λασαί», ή λώρτες έκλεισαν για καλά, και ή δύναμις γερή άστρυφύλακων άπαγόρευσε άυστηρώς την είσοδο σε όλους.

Ό Μπράν είχε από νωρίς τρυπώσει επιτήδεια ανάμεσα στους συγγενείς και στα μέλη της οικογενείας του νεκρού... Κι' έτσι, με τό πρόσπο θλιμένο δηθεν, μά και με μάτι άεικνήτο, μόρσε να παρακολουθήσει τό κατέβασμα του νεκρού στον τάφο, τους λόγους πούβγαλαν οι άπαραίτητοι και άναπόφευκτοι ρήτορες της περιστάσεως, και να σημεύσει στο καρνέ του και την παρμιική ακόμα λεπτομέρεια.

— Δρόμο τώρα για την εφημερίδα μου, σκέφτηκε ο Μπράν νητάζοντας τό ρολόγι του. 'Ηταν 2 τό αλόγευμα ή ώρα και στις 4 κυκλοφορούσε ή εφημερίδα του... Μόλις τούμειναν δυό ώρες για να προφτάσει τό τυπογραφείο... Με κλωτσιές και με σκουνητάκια διέσχισε τό πλθθος κι' έφτασε στην έξωπορτα του νεκροταφείου... 'Κουρασμένος, ιδρωμένος, κατασκονισμένος κι' άξιοθρήνητος, δήλωσε εκεί την ιδιότητά του στον έπί κεφαλής των φρουρών άστρυφύλακων και τον παρακάλεσε ν' άνοιξουν την πόρτα για νά φύγη. Μά πήρε την εξής απάντησι: — 'Όποιοσδήποτε κι' άν είστε, καλέ μου κύριε, πού είναι των άδυνάτων άδύνατον να σας άνοιξώ...

Τό βλέπετε και μόνοι σας τί κοσμάκης περμιένοι άπ' έξω. 'Αν κάνουμε πως άνοιγουμε την πόρτα, θά μας ποδοπατήσουν. Χλώμασε ο δυστυχισμένος Μπράν... Σκέφτηκε πως όσοού να διαλύσει ή 'Αστυνομία τους περιεγρους της έξωπορτας, θά περνούσε τουλάχιστον μά ώρα... 'Αντίο ρεπορτάζ, δηλαδή αντίο λεπτομέρειες, αντίο έννημερότης της εφημερίδος του!... Ξαφνικά, εκεί που κόντενε ο δυστυχος να κρηπάη άπ' τη στενοχώρια του, τό γοργό του μάτι είδε τη νεκροφόρο, άδεια κιά, να στρίβει σε κάποιο πλαγιό δρομιά του νεκροταφείου. Τό πολυμίχανο μυαλό του δουλέψε τότε σαν άστραπή κι' άμέσως έτρεξε, έφτασε τό πένθυμο άμάξι και χωρίς να τον αντίληφθη ό άμαξάς, χώθηκε με τρόπο σ' αυτό και τραβήξε τις μαφες κουτιές για νά μη φαίνεται. Σε λιγάκι, από μά πλαγιή πορτούλα, που δεν ήταν και τόσο άσφηντική ή κοσμοπλημμύρα μπροστά της, ή νεκροφόρος βγήκε έλεύθερα στο δρόμο. Τότε κιά, όταν άπομακρύνθηκαν λιγάκι άπ' τό νεκροταφείο, ο Μπράν, βγάζοντας απάθεστα τό ιδρωμένο του κεφάλι άνάμεσα από τις κουτινες, φώναξε δυνατά: — Χόπ!... 'Αμαξά!... Βάρα γρήγορα τ' άλογά σου... 'Οδός Μοντιάρτο... Στα τυπογραφεία της «Πρέ»... Γρήγορα...

Μά ο άμαξάς της νεκροφόρου τρώμαξε κι' άντι νά χτυπήση τ' άλογά του, παράτησε τά γκέμια και τραβήσε στον άνωπόμο ρεπόρτερ: — Ποιός... ποιός είσαι σύ;... Ποιό βρέθηκες εδώ;... Μά ο Μπράν δεν είχε καιρό για έξηγήσεις. Πήδησε άπ' τη νεκροφόρο, πήρε ένα άλλο άμάξι κι' έτρεξε στην εφημερίδα του. ***

Τό περιστατικό αυτό του Μπράν είναι αληθέστατο. Είχε μάλιστα και συνέπειες φαιδρές!... Στα γραφεία της Διευθύνσεως της 'Αστυνομίας του Παρισίου ύπάρχει ακόμα ή άναφορά του όδηγου της νεκροφόρου, ο όποιος καταγγέλλει τά έξής... προτάκουστα: «Την ήμέρα της κηδείας του ποιητού Βερανζέρου, κάποιος νεκρός, άγνώστου όνόματος και έπινούνου, βγήκε από τον τάφο του και πήδησε στη νεκροφόρο την όποιαν ώδηγούσα. 'Ο δραπετής αυτός νεκρός τώβαλε στα πόδια όταν ή νεκροφόρος βγήκε άπ' τό νεκροταφείο, κι' έγινε άφαντος. Τά ίχνη του έχάθηκαν!... 'Τί άφελής, αλήθεια, που ήταν ο κοσμάκης τότε!...